

A rajongásig szeretett Holly Webbtől

A bajba jutott őzgida

HOLLY WEBB

HOLLY WEBB

A BAJBA JUTOTT ŐZGIDA

James Brown rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2020

1

A decorative horizontal branch with small leaves and flowers, arching over the chapter number '1'.

– Gyönyörű! – mondta Lola, amint felpillantott a házra. Aztán óvatosan letette Alfie macskahordozóját a gyomos kavicsútra. A macska mérgesen nyávogott. Utálta, hogy bezárták az utazás alatt, habár az út nem tartott túl hosszú ideig.

– Tényleg tetszik? – kérdezte aggódva anyu. – Tudom, hogy láttuk már korábban is, de ma valahogy máshogy néz ki. Ma már a miénk. A mi házunk!

Elmosolyodott, és Lola látta, hogy már nem tartja olyan mereven a vállát. Az autót alatt végig feszült volt, és aggodalmaskodó. Úgy tűnt, mintha a háztól hirtelen jobb kedve lett volna.

– Imádom! – válaszolta Lola, aztán anyuhoz hajolt, és megölelte. Ez tulajdonképpen igaz is volt. Lesz egy nagy, új szobája, ráadásul a házhoz tartozik egy hatalmas kert is, amit felfedezhet. És ez valóban felfedezés lesz – a fű ugyanis olyan magasra nőtt, hogy anyu szerint térképre és iránytűre lesz szükségük, sőt, talán még GPS-re is, hogy eltaláljanak a kert végébe. Ezenkívül az új otthonuk egészen közel volt ahhoz a házhoz, ahol Lola nagybátyja, Chris lakott.

Csak éppen a költözéssel együtt járó dolgoknak nem örült annyira Lola. Először is, ott kellett hagynia aput. Persze sok hétvégét nála tölt majd, és így nem is lesz sokkal kevesebb a vele töltött idő, mint amikor csak tízpercnnyire laktak egymástól. De akkor is nagyon fura lesz, hogy már nem egy városban élnek.

A másik nagy dolog az új iskola lesz. Lola régi iskolája túl messze volt ahhoz, hogy mindennap oda járjon. Anyu leültette Lolát, amikor megtudta, hogy megkapta ezt az új állást, és megbeszélte vele.

Tökéletes lesz, magyarázta neki. Az iskola irodáján fog dolgozni, de csak a tanévben, így tud majd gondoskodni Loláról a szünidőben. És Lola is ugyanabba az iskolába járhat majd.

Ám Lola a régi iskolájába járt már elsős kora óta. Mindenkit ismert, még a tanárokat is. Most pedig előről kell kezdenie mindent. Anyu azt mondta, hogy Amie és Eloise, Lola két legjobb barátnője meglátogathatja majd, és ott is alhatnak nála, de az nem ugyanaz, mint mindennap találkozni velük az iskolában. Kivel fog viccelődni? Kivel fog beszélgetni az ebédszünetben? Lola nem könnyen ismerkedett új emberekkel, és ahányszor csak erre gondolt, mindig fájni kezdett a hasa. Próbálta anyu elől eltitkolni, mennyire aggódik, de volt egy olyan érzése, hogy anyu úgyis tudja.

Lola kirázta a haját a szeméből. Még volt pár nap, mielőtt az iskola elkezdődött, és addig nem is akart gondolni rá.

Legalábbis ezt mondogatta magának.

– Szerinted kiengedhetjük Alfie-t? – kérdezte. – Annyira mérges, hogy bezártuk a hordozóba!

Anyu bólintott.

– Vigyük be a házba! Gyorsan körülnézhet, mielőtt jönnek a költöztetőemberek, akkor pedig lehet, hogy be kell majd zárunk az egyik szobába. Kell neki egy kis idő, amíg megszokja a házat, addig nem engedhetjük ki a kertbe, nehogy eltekeregjen.

Anyu előhúzta a zsebéből a fényes, új kulcsot, és amint bedugta a zárba, izgatottan Lolára mosolygott. Lola felvette Alfie hordozóját, mire a macska a rácsos ajtóhoz dugta az orrát, és megböködte vele a kislány ujját.

– Azonnal kijöhetsz! – ígérte Lola. – Szeretni fogsz itt lakni, Alfie. Láttad, milyen nagy a kert? Teljesen körbeveszi a házat!

Körbefordította a hordozót, hogy a macska láthassa a kertet, de Alfie csak a mancsát dugta ki a rácson, kimeresztett karommal. Most azonnal ki akart jönni!

– Sok munka lesz itt – jegyezte meg anyu, meg-
szemlélve a hosszú füvet és az elvadult bokrokat. –
De Chris bácsi megígérte, hogy segít. Később átjön
majd.

Anyu meglökte kicsit a bejárati ajtót, és belépett.
Lola követte.

Forró nap volt áprilishoz képest, és a ház kellemese-
sen hűvösnek tűnt a kinti meleg után. Kissé száraz és
porszagú volt bent a levegő, mintha hosszú ideje nem
nyitottak volna már ablakot – és valószínűleg így is
volt. Amikor pár hónapja először nézték meg a házat,
az ingatlanos azt mondta, egy ideje már üresen áll.

Lola letette Alfie hordozóját, és leguggolt mellé,
hogy kinyissa az ajtót. A fekete-fehér macska óvato-
san lépett ki. A bajusza izgatottan mozgott, és fejét a
kislány térdéhez dörgölte, miközben szemrevételezte
új otthonát.

– Azonnal behozzuk a kosaradat! – mondta neki
Lola. – Kint van az autóban.

Alfie elbóklászott, hogy körülnézzen, Lola és anyu pedig megkönnyebbülten pillantott egymásra. Úgy tűnt, legalább Alfie nem aggódik túlságosan a költözködés miatt. Lola figyelte, ahogy a macska bekucskál a nappaliba, majd bemasírozik a konyhába és leül a padlóra. Jelentősegteljesen Lolára meredt, mire a kislány horkantva felnevetett.

– Talán egy különleges, új lakásba költözős, második reggelit szeretnél?

– Ez nem is rossz ötlet! – jegyezte meg anyu, aki követte Alfie-t a konyhába. – Az a cél, hogy jól érezze magát az új házban.

– Az extra kaja határozottan segít ebben! – helyeselt Lola. – Mindjárt hozom a kocsiból a macskátápot meg a tálját.

Visszakocogott az előtéren át, és kutatni kezdett az autó hátsó ülésén felhalmozott táskák és dobozok között. Már éppen becsukta az ajtót, amikor valami mozgást látott a szeme sarkából. Volt valami az elvadult kert bokrai közt. Lola pislogott, aztán ismét odanézett, de most minden mozdulatlanak tűnt.

– Valószínűleg egy másik macska – suttogta magában, és reménykedett, ez nem jelenti azt, hogy Alfie verekedésbe keveredik majd. Mivel a kert ilyen nagy volt, az új szomszédaiak sem voltak nagyon közel. Biztosan lesz elég hely Alfie-nak, meg a többi, már az utcában lakó macskának is. Ezenkívül a kert vége egy régi temetővel volt határos, úgyhogy Alfie-nak bőven lesz mit felfedeznie, amint megszokta az új otthonát.

Lola ekkor egyre erősödő motorzajt hallott az út felől. Kipillantott a kocsi mögül, és látta, hogy a költöztetőautó érkezik. Erősen megragadta a macskatápos csomagot, ami majdnem kicsúszott a kezéből, és besietett a házba.

– Anyu! Itt a költöztetőautó!

Az anyukája örömmel felelte:

– Gyorsak voltak! Légy szíves, etesd meg Alfie-t, aztán csukd be a konyhába! – Csókot nyomott Lola hajára, és kilépett a kertbe. – Tudom, hogy rengeteg munka lesz a kicsomagolás, de gondold csak arra, milyen jó lesz, ha itt lesz minden holmink az új otthonunkban!

Lola bólintott. *Valóban* nagyon várta már, hogy minden holmija ott legyen a szobájában. Ám ahogy macskatápot töltött Alfie táljába, és a macska hangerősen dorombolva megbökölte a fejével a kezét, a hideg, aggodalmas érzés még mindig ott kavargott benne.

A költöztetőemberek lerakták a régi házukból hozott kerti asztalt és székeket a konyhából nyíló ajtó elé, ahol volt egy kis térkővel borított terület. Anyu és Lola kiültek oda a késő délutáni napfényben, és a dobozok cipelésétől fáradtan figyelték Alfie-t, amint a hosszú fűben lopakodik. Nem tűrte, hogy becsukják a konyhába, és kirohant anyu lába mellett, amikor anyu egy doboz edényt hozott be. De úgy tűnt, nem merészkedik túl messzire.

– Felfedezhetnénk a kert többi részét is – javasolta anyu, bár nem tűnt nagyon lelkesnek a hangja. – Valahol lejjebb van egy fészker meg egy üvegház.

– Hol? – meredt Lola a dzsungelszerű fűre. – Gondolom, azon a nagy fán túl lehetnek. – Felállt, hogy jobban lásson. – Igen, látom is az üvegházat. És anyu, nézd azt a fát! Egy létra van rajta?

Anyu a homlokát ráncolta.

– Igen, egy kötélletra, azt hiszem. Ó, Lola, lehet, hogy az egy lombház?

– Megyek, megnézem! – ugrott fel izgatottan Lola.

– Addig ne mássz fel rá, amíg nem ellenőriztük, hogy még egy darabban van-e az a létra! – figyelmeztette anyu, aki a nyomában lépkedett. – Azt hiszem, nagyobb fűnyíróra lesz szükségünk! – tette hozzá, ahogy átvágtak a suhogva meghajló fű között.

– Van ott egy futballkapu is! – mutatott a kert vége felé Lola. Nem nagyon tudott focizni, de szívesen rugdalta volna a labdát itt a pázsiton, mikor már le lesz vágva a fű. Most csak elveszne benne a labda.

– Csodálatos kert lesz ez! – jelentette ki anyu, amint óvatosan meghúzogatta a kötélletrát, hogy lássa, biztonságos-e. – Úgy tűnik, ez rendben van, Lola. Felmászhat sz rajta, de vigyázz, amikor a tetejére érsz! Ellenőrizd, hogy stabil-e a padló! Többéves lehet már.

A lombház régi és viharvert volt, és közvetlenül a fa köré épült. Nem vették észre, amikor korábban megnézték a házat, mert akkor inkább az épületre figyeltek, nem a kertre. A lombházat pedig eltakarták az ágak, amelyek most kezdtek levelet hajtani.

– Ez egy vadgesztenyefa – mondta anyu. – Fogadni mernék, hogy rengeteg termése van ősszel. Hatalmas fa!

A fa törzse olyan vastag volt, hogy Lola egészen biztos volt benne, anyuval ketten együtt sem tudnák egészen átérni. Vastag fadúcok voltak a törzshöz erősítve, hogy megtartsák a lombház padlóját, amely teljesen szilárdnak tűnt. Lola felkönyökölt rá és rátámaszkodott, hogy lássa, nem mozog-e. A padló nem mozdult, de Lola hintázní kezdett a létrán.

– Nincs semmi baj! – kiáltott le, mikor hallotta, hogy anyu riadtan felszisszen. – Csak a létra hintázik. A padló még csak nem is nyikorog. – Feltornászta magát az emelvényre, és kitárta a kis ház ajtaját. – Viszont van pár pók!

A padlót sár és száraz falevelek borították, de Lola látta, milyen otthonos lehet majd a lombház, amikor kitakarította. Még néhány kifakult függöny is volt az ablakon. És meglepően tágas volt. Határozottan elfért benne egy hálózsák, ha netán itt akarna aludni. Esetleg még kettő is, ha átjönne egy barátnője. Eszébe jutott Amie és Eloise, és megint összerándult a gyomra. Aztán gyorsan összeszedte magát. Talán mindketten itt alhatnának vele a lombházban, amikor eljönnek hozzá látogatóba? Háromnak is volna hely, ha egy kicsit összébb húzódnak.

– Ki kell takarítanom, de különben nagyon jó! – kiáltott le anyunak, kidugva a fejét az ablakon. – És egyáltalán nem mozog, esküszöm! Neked is fel kellene jönnöd! Ha kinézel az ágak között, innen láthatod

az egész kertet.

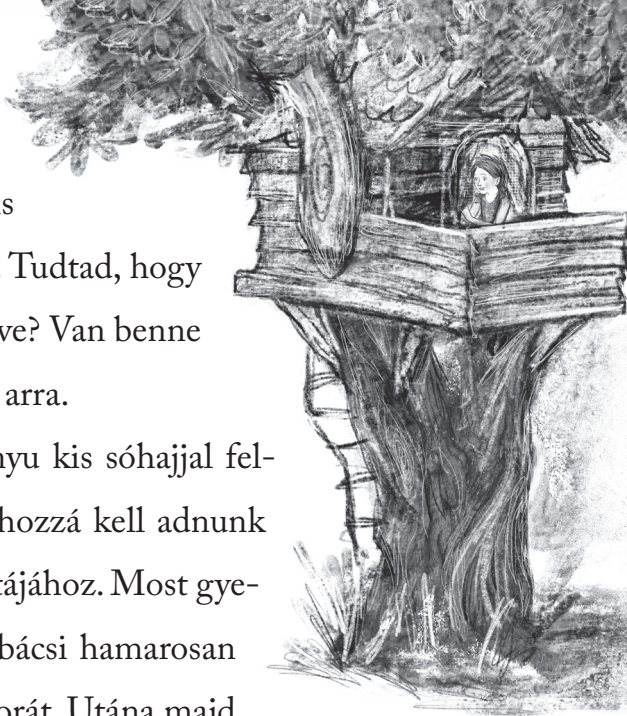
Még a temetőből is látok egy kis részt. Tudtad, hogy a kerítés el van törve? Van benne egy nagy lyuk, ott, arra.

– Tényleg? – Anyu kis sóhajjal felnevetett. – Ezt is hozzá kell adnunk az elvégzendők listájához. Most gyere le, Lola! Chris bácsi hamarosan itt lesz és hoz vacsorát. Utána majd megmutathatod neki a lombházat, ha akarod!

Vacsora! Lola gyomra ismét összerándult, de most az éhségtől. Mintha már ezer év telt volna el a hideg ebéd óta, amit a rengeteg doboz között ettek.

Chris bácsi mindkét hónap alatt egy-egy hatalmas papírzacskóval érkezett. Aztán majdnem kiszórta a sült krumplit a padlóra, amikor megpróbálta megölelni anyut és Lolát a csomagokkal a kezében.

– Lola, halat hoztam nektek, jó lesz? – kérdezte, amint kipakolták a rántott halat és a sült krumplit a konyhaasztalon felhalmozott holmik közé. – Nem voltam benne biztos, de aztán eszembe jutott, hogy a halrudacskát szeretted a nagyinál.

Lola félénken bólintott. Persze találkozott már Chris bácsival korábban is, rengetegszer, de egy ideje már nem látta. Karácsony óta, amikor mindnyájan a nagyinál voltak. Lola valahogy sosem beszélgetett vele túl sokat, pedig anyu mulatságos történeteket mesélt neki a sok-sok állatról, amiket Chris bácsi befogadott gyerekkorukban. Chris bácsi most állatorvos volt, és egy vadon élő állatokkal foglalkozó rezervátumban dolgozott. Ez volt az egyik dolog, amiért anyu annyira örült, hogy ide költöztek, mert így több időt tölthet a testvérével.

Lola figyelte, amint Alfie imádattal dörgölőzik Chris bácsi lábához. Ezt vele sosem csinálta, pedig az ő macskája!

Chris bácsi mosolygott.

– Ne legyél féltékeny, Lola!

Csak azért csinálja, mert tudja, hogy én vagyok a halas ember.

– Én... nem vagyok...

– dadogta Lola, és elpirult.

Felkapott egy elkészült sült krumplit és rágcsálni kezdte, hogy leplezze a zavarát. Hallgatta, amint

Chris bácsi meg anyu tré-

fálkoznak egymással, miközben kicsomagolják az ételt. Chris bácsi azok közé tartozott, akik mindig mindenkit megnevettetnek, de emiatt Lola egy kicsit félt beszélgetni vele. A kislány megfogta a halat, amiért nem rajongott túlságosan, ám ezt semmi esetre sem akarta elárulni Chris bácsinak. Majd nekiadja Alfie-nak egy részét, amikor senki nem figyel rá...

Pár nappal később szinte az összes doboz eltűnt már. Lola szobájában új könyvespolcok voltak, amiket ő segített anyunak felszerelni, és ki volt csomagolva az összes könyve, meg apró porcelánállata. Az új zöld-szürke iskolai egyenruhája bent lógott a szekrényben, amelyet a régi házból hoztak magukkal. Minden készen állt – kivéve Lolát. Bárcsak a húsvéti szünet kezdetén költöztek volna, nem így a vége felé! De rengeteg időbe telt, amíg azok, akik Loláék házáat meg akarták venni, el tudták adni a sajátjukat, úgyhogy éppen hogy csak maradt egy kis idejük. Olyan őrült rohanásnak tűnt az egész! Ha több ideje lett volna megszokni az új házat, talán nem aggódna annyira az iskola miatt...

– Ez nem igaz – motyogta Lola Alfie-nak, aki összegömbölyödött, mint egy fekete-fehér, szőrös gombolyag a kislány ágya végén. – Nem jelentene semmi különbséget, ha itt lennék már a szünidő kezdete óta. Akkor is pánikolnék.

Kihúzta a lábát Alfie alól. A macska átfordult és nyújtózkodva ásított. Kinyitotta egyik sárgászöld

szemét, és gyanakodva meredt rá. Aztán ismét álomba merült. A macskáknak nem kell felkelniük.

– Lola! Felöltöztél már? – kiáltotta anyu letről, mire Lola kiugrott az ágyból.

– Igen!

– Készül a pirítós!

Lola felsóhajtott. Anyu azt akarja majd, hogy rendszeren reggelizzen, de most igazán nincs hozzá kedve. Talán a narancslét meg tudja inni, de a pirítósnak a gondolatától is összeszorult a torka.

Felvette az egyenruháját, megragadta a hátizsákját, aztán levánszorgott a lépcsőn. Alfie úgy döntött, eleget aludt, és ideje, hogy ő is megreggelizzen. Lola után ügetett, és amint a konyhába értek, reménykedve dorombolni kezdett.

– Ó, csinos vagy! – mosolygott Lolára anyu. – Sajnálom, hogy ilyen korán kell indulnunk, drágám, de ott kell lennem, mielőtt a gyerekek szállingózni kezdenek. Befonjam a hajad? Még van annyi időnk, ha szeretnél francia fonatot.

Lola bólintott. Ő is be tudta fonni a haját, de sokkal gyorsabb volt, ha anyu csinálta. A francia fonat csinos volna az első napján az iskolában. És a pizmogás a hajával eltartana egészen addig, amíg csak indulniuk nem kell. Arra gondolt, vajon anyu is izgul-e az első napja miatt. Bár neki igazából nem is ez volt az első napja, mert pár napot már bejárta az előző tanév végén, amíg Lola az apukájánál volt. Utána azt mesélte, hogy az iskola szép, és Lola osztályfőnöke nagyon kedves.

– Tessék, ezt edd meg! – Anyu letett egy tányér pirítóst Lola elé. – Megcsinálom a hajad, amíg eszel.

Lola csipegette a pirítóst, miközben anyu a hajkefével finoman kisimította a haját. Aztán mikor fonni kezdte, és a hosszú fürtöket átvette egymáson, Lola behunyta a szemét. Megnyugtató érzés volt, amint anyu a hajával babrál.

– Este befonhatom én is a tiedét – mormolta Lola.

Anyu haja ugyanolyan hosszú volt, mint az övé, sötét és hullámos, de a munkához kontyba tűzte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Az jó volna – válaszolt anyu.
Aztán előrehajolt, és Lola arcába nézett. – Minden rendben lesz, ne aggódj!

– Nem is mondtam,
hogy nem lesz – felelte sértődötten Lola. – Egy szót sem szóltam!

– Hm... – Anyu megkötötte Lola második fonatának a végét is. – Rendben. Kész vagyunk. Tedd a mosogatóba a tányérodát, szívem, aztán menjünk!

Lola felállt, felkapta a táskáját, búcsúzóul megsimogatta Alfie-t, amiről az egyáltalán nem vett tudomást, és elindult a kocsihoz. A ház oldalánál egy pillantást vetett a vadgesztenyefára meg a lombházra. Sokszor felment oda az utóbbi pár napban. Anyu megengedte, hogy felvigye a szobájából a babzsákot, és adott neki egypár kifakult pikniktányért és poharat is. Olyan volt, mintha Lolának két szobája lett

